

Hod Boží velikonoční

J20,11-18

20.4.2025

Pozdrav:

Ve jménu Boha Otce i Syna a Ducha svatého. Kristus byl vzkříšen! Opravdu byl vzkříšen!

Introit:

Smrt je pohlčena, Bůh zvítězil! Kde je smrti, tvé vítězství? Kde je, smrti, tvá zbraň?
Chvála buď Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista!

Píseň: 146

Čtení: Ž118,19-29

Píseň: 535, 546

Kázání: J20,11-18

Vstoupili jsme do doprostřed příběhu. Co předcházelo? Marie ještě za tmy se vydává k hrobu. Vidí odvalený kámen a běží to oznámit učedníkům.

Petr a učedník, kterého Ježíš miloval, běží k hrobu, kam položili Ježíšovo tělo. Marie pouze viděla kámen od hrobu odvalený. Usoudila, že *vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili*.

Když Marie přicházela k hrobu, byla ještě tma. Tma ji neopustila ani nyní, když stojí před hrobem. Pláče. Je sevřena zármutkem, možná si zoufá. Neví, kam se podělo tělo jejího Pána.

Nevíme, jak se k hrobu dostala. Běžela za Petrem a učedníkem, kterého Ježíš miloval, nebo se šourala zamyšleně k hrobu? Učedníci jsou pryč, již uvěřili. Marie stojí před hrobem. Její aktivita je na bodě nula. Naprosto se zastavila.

Pravděpodobně se již rozednělo. *Maria stála u hrobu vně, plačecí. A když plakala, naklonila se do hrobu*. Marie stojí vně velikonočního dění, vně hrobu. Teprve, když se pohne a nakloní se do temnoty hrobu, stává se součástí tajemství vzkříšeného. Teprve když i my se odvážíme pohlédnout do hrobu, začneme pozvolna chápat tajemství vzkříšeného.

Možná, že to byl jenom přelud způsobený tmou a šerem, že neviděla mrtvého. Nevidí však mrtvého ani nyní. *A uzřela dva anděly v bílém rouše sedící, jednoho u hlavy, a druhého u noh, tu kdež bylo položeno tělo Ježíšovo*.

Mariin žal a temnota je tak veliká, že nerozpoznává znamení andělů. A tak je to vždy, když naše srdce sevře temnota pochyb. *Proč pláčeš?*, ptají se andělé Marie. Jako by nejdůležitější z celého prvního dne po sobotě bylo nalézt mrtvé Ježíšovo tělo. Chtěla snad Marie oživit Ježíše, jako on oživil jejího bratra Lazara? Proč tak naléhavě Marie hledá tělesného Ježíše?

Marie ani nečeká na odpověď. Odvrací se od hrobu. V cestě jí stojí vzkříšený Ježíš. Marie jej však nepozná. Jak poznat Vzkříšeného? Podle čeho shledat, že Ježíš je vzkříšen? Jde to nějak uchopit, nějak popsat, nějak zaznamenat? Jak poznat, že Ježíš byl vzkříšen?

Proč pláčeš? Koho hledáš? My již nepláčeme, ale i pro nás platí otázka vzkříšeného: *Koho dnes hledáme?* A hledáme vůbec někoho; a koho?

Marie stále ještě pláče. Drží se své myšlenky, nic jiného Marii nezajímá. Pokud je hrob prázdný, určitě musí být někde Ježíšovo tělo. Pokud je Ježíš mrtvý, můžeme s ním manipulovat. Se vzkříšeným Ježíšem nelze disponovat.

Pokud Ježíše hledáme v hrobě, abychom s ním mohli lépe manipulovat, tak nezvěstujeme vzkříšení, ale jenom život trochu neobyčejného člověka.

Trochu komicky nám svědek Jan líčí začátek setkání Marie se vzkříšeným. Vzkříšený vypadá tak obyčejně, že si jej Marie splete se zahradníkem. Žádná záře vycházející z obličeje, nějaké nadzemské zjevení.

Marie se setkává se vzkříšeným v zahradě. Do zahrady byl postaven i první člověk. V zahradě hrobu začíná obnova stvoření. Tím největším strážcem a správcem zahrady je nyní vzkříšený Ježíš.

Vzkříšený osloví Marii podruhé. Volá ji jménem. Teprve nyní Marie poznává. Osloví Ježíše, tak jak byla zvyklá: Rabbuni-Mistře. Přitom se opět obrátí, jako by pohyb naznačoval směr, kterým se začala vydávat. Její obrácení.

Zadržet, obejmout, nepustit, to možná Marie chtěla. Možná i chtěla vrátit čas, zase bude vše jako dřív. Ježíš se brání objetí nikoli, že by byl přeludem, ale protože jeho pozemský život je minulostí. Není tím Ježíšem, který chodil se svými učedníky a následovníky; byl ukřižován a umřel. Ježíš je vzkříšeným Pánem. Od této chvíle je součástí jiné skutečnosti.

Marie dostává úkol. Jako bychom se vraceli na začátek našeho příběhu. Znamením andělů–angeloi zprvu Marie neporozuměla. Nyní má být sama tou, která bude učedníkům oznamovat–angelúsa tajemství Vzkříšeného.

Jdi k mým bratřím a pověz jim, že vystupuji k Otci svému i Otci vašemu a k Bohu svému i Bohu vašemu. Tak toto znamená vzkříšení. Ti, kteří uvěřili, stávají se bratřími a sestrami, které svazuje pouto silnější než jen lidská sympatie a přátelství. Stávají se dětmi Božími. Tedy těmi, kteří uvěřili v dobrotu Otce Ježíše Krista, přestože Ježíš prošel temnotou hrobu. Bratrství a sesterství v nebesích boří hranice společenských konvencí. Vystoupení Ježíše k Otci, tedy přijetí a přiznání se k Ježíšově způsobu bytí přes hranice jeho pozemského života, má Marie Magdalská oznámit–angelúsa. Má se stát andělem, zvěstovatelem Božího konání zde ve světě.

I my dnes stojíme před prázdným hrobem. I my jsme byli zavoláni svým jménem. I my se stáváme svědky a anděly těm, kteří hledají tělo Ježíše, toho ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Pána.

Amen.

Píseň: 549

Večeře Páně